

Jeg finder det saa meget mere rimeligt, at Staten paatager sig denne Opgave, som den høje Regering ved Arbejdsløshedslovens Vedtagelse jo foretog en Nedsættelse af det Bidrag, som Arbejdsgiverne yder til Fonden. Naar man den Gang gik til at nedsætte Bidraget for Arbejdsgiverne for at lette deres Produktionsomkostninger, kan Formaålet formentlig ikke være at vælte hele Byrden over paa Arbejderne selv og for deres Vedkommende, der ikke kan bære den, over paa Fattigvæsenet. Forholdet er af den Beskaffenhed, at for saa vidt Hjælpekasserne ikke træder til, har Folk ikke anden Udvej end at melde sig til Fattigvæsenet. Det forekommer mig, at Situationen er den, at selv om der ude omkring i Hjælpekasserne er Villie til at hjælpe — og det har jo vist sig alle Vegne i Byerne, selv i Byer med konservativt Flertal, at man forstod, at man nødvendigvis maatte hjælpe de arbejdsløse —, er det alligevel for stor en Byrde for de paagældende Byer at skulle bære hele den ekstraordinære Arbejdsløshed, og jeg haaber og venter derfor, at dette Lovforslag, som jeg allerede har sagt, maa kunne faa en hurtig — hurtig, fordi det haster — og velvillig Behandling i dette høje Ting. Det drejer sig om Tusinder af danske Medborgeres Velværd. Der er kun to Veje: enten at man hjælper dem, eller at man støder dem over paa Fattigvæsenet. Jeg tror ikke, det kan være den høje Regerings Mening at støde Tusinder af danske Arbejdere over paa Fattigvæsenet, og jeg henstiller derfor, at man giver Lovforslaget en hurtig og velvillig Behandling, saaledes at denne Hjælp, som er i allerhøjeste Grad nødvendig, ydes hurtigst muligt.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget.

Indenrigsministeren (Kragh): Det her foreliggende Lovforslag gaar jo, som det nu er skildret af Forslagsstillernes Ordfører, ud paa at yde fortsat Hjælp til Medlemmer af anerkendte Arbejdsløsheds-kasser. Man gaar altsaa paa dette Punkt ikke saa vidt i sine Hjælpebestræbelser som somme Hjælpekasser, der, hvad jeg ogsaa finder rimeligt, yder Hjælp, hvor den maa siges at være paakrævet, ikke blot til saadanne Personer, som er Medlemmer af Arbejdsløsheds-kasser og ingen Understøttelse kan faa, men ogsaa til saadanne Personer, som uden et saadant Medlemskab er stedt i tilsvarende Vanskeligheder. Det foreslaas her, at denne fortsatte Hjælp skal udbetales „af Opholdskommunen som en Krisehjælp, der i Størrelse og Dagetal

i Løbet af 12 paa hinanden følgende Maaneder svarer til, hvad det paagældende Medlem har faaet udbetalt i ordinær Arbejdsløsheds-hjælp“. Hvis Kasserne har oprettet Krisefonds, maa disse først hjælpe, efter at denne fortsatte Hjælp er opbrugt. Altsaa, selv hvor en Kasse har magtet at oprette en Krisefond, skal det ikke være den, som i første Række tager Stødet af, men efter gode socialdemokratiske Principper Kommune og Stat, thi Staten skal jo, som foreslaaet, refundere Kommunerne $\frac{2}{3}$ af den fortsatte Hjælp. Man har her ikke nøjedes med det, man foreslog i første Rige Rigsdagssamling, da vi behandlede Arbejdsløshedsloven: at blive staaende ved Formerne for Udbetaling af ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse, saaledes som vi med Hensyn til Understøttelsens Størrelse og Varighed har haft dem siden December 1920, men man gaar væsentlige Skridt videre. Man foreslaar, at Hjælpen skal i Størrelse og i Varighed svare til den ordinære Arbejdsløsheds-kassehjælp. Men i den indtil 1. Oktober gældende Arbejdsløshedslovs § 31 var det bestemt, at Hjælpen i Størrelse og Varighed ikke maatte overstige Kassehjælpen indenfor 12 Maaneder, og denne Bestemmelse førte til, at man igennem de første Aar af Gyldighedstiden for Arbejdsløshedsloven af 20. December 1921 fastsatte Hjælpen til to Trediedele og Halvdelen af Kassehjælpen for henholdsvis Familieforsørgere og Ikke-Forsørgere. Og i Vinteren 1925—26 samt endvidere i Perioden fra 1. Oktober 1926 til 31. Marts 1927 blev det af den daværende Socialminister trods Protest fra et Flertals Side indenfor Nævnet fastslaet, at Hjælpen skulde udgøre for Familieforsørgere det samme Beløb som Kassehjælpen og for Ikke-Forsørgere to Trediedele deraf. Det ærede Medlem Hr. Einer Jensen ønsker altsaa nu at gaa videre, end hans Partis ærede Medlem Hr. Borgbjerg som Socialminister mente det muligt at gaa, og det ærede Medlem udtaler virkelig her Haabet om, at et Flertal her i dette høje Ting vil slutte sig til disse Krav, som er videregaaende end de Krav, et Flertal i 1925 tog bestemt Afstand fra! Jeg kan ikke ret vel tænke mig, at det ærede Medlem Hr. Einer Jensens Forhaabninger er andet end en Talemaade, som ikke bunder i nogen virkelig Forvisning hos det ærede Medlem.

I den indtil 1. Oktober gældende Arbejdsløshedslov var endvidere indføjet i § 31 en Bestemmelse om, at Hjælp ikke maatte ydes, hvis den vedkommende arbejdsløse bevisligt i en Del af Aaret havde tjent saa